

Welk gezag heeft het Nieuwe Testament?

Dit is een terechte vraag, die zichzelf beantwoordt aan de hand van de Heilige Schrift.

Ik wil beginnen met de Brieven. Aangezien de apostelen Paulus en Petrus een bijzondere plaats innemen, zal ik me in dit beknopte kader tot de door hen geschreven Brieven beperken.

Petrus was één van de twaalf, maar hij had ongetwijfeld van de Heer de vooraanstaande plaats onder hen gekregen (Joh. 21 :15-19). Toen de Heer de twaalf apostelen uitkoos (Matth. 10:1; Mark. 6:7; Luk. 9:1), rustte Hij ze met macht en gezag uit om te prediken, enz. Zouden ze openlijk verantwoording moeten afleggen van hun prediking, dan zou het zijn: "de Geest van uw Vader die in u spreekt" (Matth. 10:20).

In Lukas 24:45-49, Markus 16:15-18 en Mattheüs 28:18-20 zendt de Heer, als de Opgestane aan Wie alle macht in de hemel en op aarde gegeven is, hen uit tot alle volken om hun het evangelie te verkondigen. Hij zou daarbij alle dagen met hen zijn tot aan het einde van de eeuw. Voor deze dienst opent Hij hun verstand opdat zij de Schriften zouden verstaan, en belooft hun dat ze met kracht uit de hoge toegerust zouden worden.

Volgens Handelingen 1:4-8 zou dit laatste zijn doordat de Heilige Geest over hen zou komen. Deze kwam in Handelingen 2 op een zichtbare wijze op hen, zodat ze Hem niet alleen als inwonende in hen ontvingen (zoals een ieder ontvangt die na Hand. 2 het evangelie van het heil gelooft; Efeze 1:13), maar bovendien met Hem vervuld werden. Dit laatste staat met de dienst in verbinding; zie bijvoorbeeld Handelingen 4:29-31. Het betekent dat de Heilige Geest op dat ogenblik vrij in de dienstknecht kan werken, zodat de dienst helemaal onder leiding en in de kracht van de Heilige Geest gedaan wordt. Van te voren had de Heer hen er al op gewezen wat dat betekende.

In Johannes 4:10-14 lezen we dat de inwonende Heilige Geest het Woord van God (water) levend maakt, zodat het een fontein wordt die opspringt tot de Heer in de hemel, als de waarachtige God en het eeuwige leven (1 Joh. 5:20). De wedergeborene is dus door de inwoning van de Heilige Geest in een levende verbinding met de Zoon van God in de hemel gebracht. In Johannes 7, op de grote dag van het loofhuttenfeest (de achtste dag die als type spreekt van de eeuwige toestand) verklaart de Heer dat zij die na Zijn verheerlijking in Hem zouden geloven, in dat levende water de eeuwige hemelse zegeningen nu al genieten kunnen, en dat die hemelse zegeningen tot anderen zouden uitstromen uit hun meest innerlijke gevoelens. Dit is dus een tweede gevolg van de inwoning van de Heilige Geest als kracht.

In Johannes 14:16-20 zegt de Heer hun dat de wereld de Heilige Geest niet kan ontvangen, maar dat Hij in en bij de discipelen zou zijn tot in eeuwigheid; dat zij daardoor in een onverbreekelijke eenheid met Hem, de Zoon van God, zouden zijn, zoals Hij volkomen één was met de Vader (vers 20). De Heilige Geest was de Geest van de waarheid. Hij zou van de

verheerlijkte Heer in de hemel getuigen. Maar zichzelf zouden ook van de Heer getuigen en wel van Zijn leven en sterven en opstanding op aarde. En in Johannes 16:8-15 zegt de Heer hun dan, dat de Heilige Geest alleen al door Zijn aanwezigheid op aarde de wereld zou overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel; dat Hij hen in al de waarheid zou leiden en de toekomstige dingen zou verkondigen; zoals Hij in Johannes 14:26 al gezegd had dat de Heilige Geest hen alles zou leren en hen indachtig zou maken alles wat de Heer hun gezegd had.

En dan horen ze die wonderbare woorden van de Zoon tot de Vader in Johannes 17. De Zoon heeft aan Zijn discipelen de Vadernaam bekend gemaakt. Zij zijn de gegevenen van de Vader aan de Zoon. En nu vraagt Hij de Vader als 'heilige Vader', dus als volkomen afgezonderd van alles wat niet in overeenstemming met Hem is, om de discipelen te bewaren in een eenheid als bestond tussen de Vader en de Zoon. Welke eenheid was dat? De volkomen eenheid van gedachten en handelen (Joh. 5:17-21). Zou de Vader dit verzoek van Zijn geliefde Zoon weigeren? Onmogelijk! In de Handelingen en de Brieven zien we hoe de apostelen één waren - niet alleen de twaalf, maar ook Paulus. Zo konden ze het fundament van de Gemeente zijn (Ef. 2:20).

Er was verschil in hun dienst. Zoals we zien in bijvoorbeeld Johannes 15:27 en Handelingen 1:21-22, was het getuigenis van de twaalf apostelen het leven en sterven en de opstanding van de Heer; dat Hij werkelijk de van God gezonden Koning van Israël was (Hand. 2:31-36). De dienst van Paulus was het getuigenis van de Heilige Geest over de verheerlijkte Heer in de hemel (Joh. 15:26; 16:10,14-15). "Als wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, zo kennen wij Hem toch nu niet meer zo" (2 Kor. 5:16). Dit verschil is er ook in de geschriften van de apostelen.

Johannes getuigt van het eeuwige leven. In zijn Evangelie vinden we dit leven zoals het in de Zoon van God op aarde geopenbaard werd; en in zijn eerste Brief zoals geopenbaard in de gelovigen op aarde.

Petrus spreekt in zijn Brieven over het koninkrijk en de regering van God hier op aarde.

Paulus stelt de verheerlijkte Christus in de hemel voor en ons als daar in Hem gezet (Ef. 2:6). Maar ondanks alle verschillen is er een volmaakte eenheid. Zij stellen alleen maar verschillende zijden van 'al de waarheid' (Joh. 16:13) voor, die samen het hele beeld van de waarheid geven.

Zo toegerust zendt de Heer hen uit, zoals de Vader Hem op aarde gezonden had (Joh. 20:21). Maar Hij geeft hun eerst Zijn eigen opstandingsleven, Zijn vrede en zoals we in Handelingen 1 en 2 zagen: de Heilige Geest.

Zo toegerust waren zij de getuigen van de Heer op aarde. Is het niet duidelijk dat ze zo in staat waren onfeilbaar te getuigen en de gedachten van God te openbaren? Natuurlijk niet omdat ze in zichzelf onfeilbaar waren. In zichzelf waren ze niet beter dan wij, en even feilbaar. Maar de toerusting die de Heer hun gegeven had, hun één zijn met Hem, de vervulling met de Heilige Geest en hun verstand dat geopend was om de Schriften te verstaan, met de nieuwe openbaringen die ze kregen, maakten dat zij werkelijk het

fundament van de Gemeente konden zijn - onfeilbare getuigen van de Persoon, het werk, de opstanding, de verheerlijking en de wonderbare gevolgen van het werk van de Heer.

Welk getuigenis gaven zij nu van het Oude Testament? Zoals we al gezien hebben, erkenden ze het volledig als het Woord van God met goddelijk en onbegrensd gezag. Maar daarnaast verklaarden ze ook als leer, waarom zowel de geschriften van het Oude als van het Nieuwe Testament Gods Woord waren. In 1 Petrus 1:10-12 schrijft Petrus dat de profeten van het Oude Testament door de Geest van Christus profeteerden en dat de apostelen het evangelie eveneens door de Heilige Geest (d.i. in Zijn kracht) verkondigd hebben. Beide waren dus Gods Woord.

In 2 Petrus 1:20-21, kort voor hij de marteldood stierf en toen dus de meeste Brieven en Evangeliën al geschreven waren, schreef hij dat de profetieën (zowel de oudtestamentische als de nieuwtestamentische) niet voortgebracht waren door de wil van een mens, maar dat de heilige mensen van God (dus mannen van God die afgezonderd waren tot Hem), door de Heilige Geest gedreven, gesproken hadden. Dus waren alle profetieën samen één geheel en kon men ze alleen uitleggen als men het hele plan kende.

Maar waar het ons hier om gaat: het was dus de Heilige Geest, Die deze profeten gebruikt had, en zij hadden alleen Zijn gedachten uitgesproken. In hoofdstuk 3 spreekt hij dan over de Brieven van Paulus, die op dat ogenblik zo goed als zeker reeds alle (wellicht afgezien van de Tweede Brief van Timotheüs) geschreven waren, en hij noemt ze "Schriften", gelijk aan de bekende andere Schriften. Hij gebruikt hier voor "Schriften" het Griekse woord "graphe", dat in de Bijbel alleen voor de Schriften van Gods Woord gebruikt wordt.

In 2 Timotheüs 3:15-17 lezen we de uitspraken van de apostel Paulus. Deze Brief is ongeveer in dezelfde tijd als de Tweede Brief van Petrus geschreven. Het is de laatste Brief van de apostel Paulus, en op dat ogenblik was waarschijnlijk het hele Nieuwe Testament al compleet, met uitzondering van de geschriften van de apostel Johannes.

In 1 Timotheüs 5:18b citeert hij bijvoorbeeld Lukas 10:7 samen met Deuteronomium 25:4 als "de Schrift". Het Evangelie naar Lukas was toen dus al geschreven, en de apostel erkende het evenzeer als "de Schrift" als de Boeken van het Oude Testament. Hij schrijft: "Blijf in wat gij geleerd hebt en waarvan gij overtuigd zijt, wetende van wie gij het hebt geleerd en omdat gij van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot behoudenis, door het geloof dat in Christus Jezus is. Alle Schrift is van God ingegeven en nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing in de gerechtigheid; opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk ten volle toegerust".

Timotheüs kende van jongs af het Oude Testament en nu ook verschillende Boeken van het Nieuwe Testament. De eerste Brief van Timotheüs was immers aan hem zelf gericht en in verschillende andere Brieven noemt Paulus hem samen met zichzelf als deelhebbend aan de betreffende Brief. Maar de apostel legt hier de nadruk op het geschreven karakter van de Schriften. Het Griekse woord "gamma" dat hij hier voor Schriften gebruikt, komt 14 keer in het Nieuwe Testament voor, maar wordt alleen hier gebruikt voor de delen van de Bijbel. In de andere plaatsen is het vertaald door "brief", "letters" enz. Om misverstand te voorkomen spreekt de apostel hier echter over "de heilige Schriften", zodat het duidelijk is dat hij Gods

Woord bedoelt, maar in geschreven vorm.

In bijvoorbeeld 1 Thessalonika 2:13 noemt hij ook zijn gesproken woord Gods Woord, en de prediking zelf noemt hij de prediking van God. Zo schrijft hij ook in Efeze 2:17 dat, toen hij het evangelie aan de gelovigen te Efeze bracht, het in werkelijkheid de verheerlijkte Christus was Die hun het Evangelie predikte. Maar hier in 2 Timotheüs 3, waar hij weet dat hij heel binnenkort als martelaar zal sterven, verwijst hij Timotheüs naar het geschreven Woord van God, waarin alles stond wat hij geleerd had en waarvan hij overtuigd was omdat hij wist van wie hij het geleerd had.

Hetzelfde had de apostel gedaan toen hij afscheid nam van de oudsten van Efeze. Hij had ook hen aan God en aan het Woord van Zijn genade aanbevolen, die machtig is op te bouwen (Hand. 20). Zo gaat hij verder om Timotheüs (en ons) te verklaren waardoor de door mensen geschreven geschriften Gods Woord waren en waardoor ze alles bezitten wat voor het geestelijk leven nodig en wenselijk is. Op grond daarvan kan hij dan in hoofdstuk 4:2 zeggen: "Predik het Woord".

Maar waar het hier om het gezag van de Schriften gaat, gebruikt hij in 3:16 een ander Grieks woord "graphe", dat ongeveer 50 keer in het Nieuwe Testament gebruikt wordt, echter uitsluitend om Gods Woord aan te duiden. Welnu, alle Schrift, dus d(hele Bijbel, alles wat door "Schrift" aangeduid wordt, is door God ingegeven en nuttig. Het Griekse woord dat door "God in gegeven" vertaald is, is "theópneustos", wat letterlijk beteken "Godingeblazen". Het komt alleen hier voor in Gods Woord hoewel Job 32:8 er dicht bij komt: "de inblazing van de Almachtige maakt hen verstandig". Voorzover ik weet komt het woord ook niet voor in de boeken van de oude Grieken. Het is duidelijk dat God soms nieuwe woorden maakte om gedachte uit te drukken die heidenen niet konden kennen.

Uit het verband is volkomen duidelijk wat de bedoeling van de Heilige Geest in deze tekst is. Er ligt geen enkele bedoeling om te zeggen dat sommige Schriften ingegeven zijn en a; deren niet.

De apostel Paulus schreef in zijn tweede Brief aan Timotheüs: "Blijf in wat gij geleerd hebt en waarvan gij overtuigd zijt, wetende van wie gij het hebt geleerd en omdat gij van kindsbeen af de heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot behoudenis, door het geloof dat in Christus Jezus is. Alle Schrift is van God ingegeven en nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing in de gerechtigheid; opdat de mens van God volmaakt zij, tot alle goed werk ten volle toegerust" (hoofdstuk 3:14-17).

Uit het verband is volkomen duidelijk wat de bedoeling van de Heilige Geest in deze tekst is. Er is geen enkele bedoeling om te zeggen dat sommige Schriften ingegeven zijn en anderen niet. Zoals gezegd wordt dit Griekse woord alléén voor de Schriften van het Oude en het Nieuwe Testament gebruikt. En de woorden hebben de bedoeling Timotheüs (en ons) duidelijk te maken waarom de apostel vermanen kan te blijven in wat we uit de Schriften geleerd hebben en dat ze inderdaad ons wijs kunnen maken tot behoudenis door het geloof dat in Christus Jezus is.

De vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap is, wat het verband betreft, volkomen

fout. En taalkundig is deze mijns inziens ook niet houdbaar. Maar aangezien de meerderheid van de betreffende vertalers de volle inspiratie van de Schriften definitief verwierp, is te begrijpen dat ze bezwaar hadden tegen de uit het verband volgende vertaling. Ja, misschien dachten ze wel dat het zo niet vertaald kón worden, omdat zij niet geloofden dat Paulus dat kon bedoelen.

In 1 Korinthe 2 heeft de apostel al omschreven op welke wijze in elk geval de nieuwtestamentische Schriften door God ingeblazen werden. De zegeningen die God voor Zijn kinderen bereid heeft, waren totaal onbekend bij mensen; geen mens had ze ooit gezien of ervan gehoord; en niemand, ook de grootste filosoof niet, had ze kunnen bedenken. Hoe kunnen wij ze dan weten? Wel, er is Eén Die ze kent, want de Geest van God kent natuurlijk alle gedachten van God. En met die Geest was de apostel vervuld. Door Zijn Geest heeft God nu deze hemelse eeuwige zegeningen aan de apostelen bekend gemaakt. Maar het was niet de bedoeling van God dat alleen de apostelen deze dingen zouden kennen.

Daarom gaf de Heilige Geest hun de woorden waarin die onstoffelijke, geestelijke dingen uitgedrukt konden worden -"niet met woorden die menselijke wijsheid leert, maar met woorden die de Geest leert; geestelijke dingen door geestelijke woorden meedelende". De woorden die de apostelen gebruikten, waren dus door de Geest gegeven en niet alleen de achterliggende gedachten, zoals dikwijls gezegd wordt. De Heer Jezus gaat nog verder, en zegt dat zelfs de letters van het Oude Testament geïnspireerd zijn, zodat "niet één jota of één tittel van de wet (de kleinste letters en lettertekens) voorbijgaan totdat het alles is geschied" (Matth. 5:18).

Maar uit 1 Korinthe 2:10-13 volgt onmiddellijk dat niet ieder mens Gods Woord begrijpen kan. Als de woorden van de Bijbel geen gewone menselijke woorden zijn, maar geestelijke woorden die door de Heilige Geest gegeven zijn en waarin geestelijke hemelse dingen geopenbaard worden, dan kan alleen de Heilige Geest de sleutel tot de betekenis van die woorden geven. Dat wordt dan ook uitdrukkelijk gezegd in de verzen 14-16. De natuurlijke mens, de mens die alleen door zijn menselijke ziel leeft (in het Grieks de 'psychikos de anthropos') kan de woorden van de Heilige Geest niet begrijpen. Het is dwaasheid voor hem, zoals het bijvoorbeeld ook voor mij dwaasheid zou zijn als iemand in het Chinees chemische formules tegen me zou zeggen. Ik zou er niets van begrijpen en dus zeggen: "Hou op met die dwaasheid". Zo is voor de onwedergeboren mens dat wat de Geest tegen de gelovigen zegt dwaasheid, en hij neemt het niet aan. Om dus Gods Woord te kunnen begrijpen, moet men allereerst opnieuw geboren zijn waardoor men een nieuw leven ontvangen heeft dat "geest" is en dus het karakter heeft van de Heilige Geest die dat leven bewerkt heeft (Joh. 3:3-8).

Maar dat is nog niet voldoende. In 1 Johannes 2:20 en 27 spreekt de Schrift over de zalving van de Heilige, waardoor zelfs een kind in Christus (iemand die nog maar net een Christen is) alle dingen weet. Ook uit 2 Korinthe 1:21-22 blijkt dat die zalving verbonden is met de inwoning van de Heilige Geest. Maar 1 Korinthe 2:6 en 3:1-3 vertellen ons dat er zelfs dan nog een verhindering kan zijn om het Woord van God te begrijpen, ja, zelfs om de geestelijke dingen zelf te begrijpen. De Heilige Geest moet ook ongehinderd in ons kunnen werken en onze gedachtewereld kunnen vullen.

'Wie geestelijk is onderscheidt alle dingen maar hijzelf wordt door niemand onderscheiden'

(vers 15). In Romeinen 7:14 vinden we iemand die vleeselijk is. Hij is opnieuw geboren, want hij heeft een vermaak in de wet van God naar de inwendige mens (vers 22). Bij een natuurlijk mens is dat niet zo, want volgens onder andere Romeinen 3:11 is er niemand die goed doet. Een natuurlijk mens is "in het vlees", zoals ook wij vóór onze wedergeboorte dat waren (Rom. 7:5). Maar hoewel opnieuw geboren is de man in Romeinen 7 niet bevrijd van de macht van de zonde en heeft geen vrede met God. Daarom woont de Heilige Geest nog niet in hem en is hij dus niet verzegeld en gezalfd. Hij is "vleselijk" (Grieks "sarkinos").

De Korinthiërs hadden wel de Heilige Geest ontvangen en waren verzegeld en gezalfd. Maar de Heilige Geest heerste niet in hun hart en leven. Zo noemde de apostel hen "sarkikos", wat in het Nederlands echter ook door vleeselijk vertaald is. Zij hechtten nog waarde aan menselijke wijsheid en dergelijke dingen (1:17-31; 3:1-4), en daardoor waren ze niet in staat de geestelijke dingen te begrijpen (2:1-2; 3:1-3). Dat zijn belangrijke lessen voor ons. Wij zijn soms verbaasd als ongelovigen of ongeestelijke gelovigen tegenstrijdigheden in Gods Woord vinden die voor ons volkomen met elkaar in overeenstemming zijn. Ze kunnen het niet begrijpen, en daarom moeten we geen begrip van hen verwachten. En we moeten nog minder rekening houden met hun oordeel en gedachten. Geen Chinees zou het in zijn hoofd halen mij te vragen naar mijn oordeel over kwesties in verband met de Chinese taal - hij zal wel wijzer zijn. Laten wij dat ook zijn als het over Gods Woord gaat.

H.L. Heijkoop.